



โรคไข้หัด

แต่อย่าช่วย

ก

ณหมอบอกว่า โรคที่เขารักษาอยู่นี้ ไม่มีทางรักษาให้หายได้..

ใครๆ ก็พูดว่า คราวนี้มันคงไม่รอด...

บางคนก็บอกว่าเตรียมลงกลองได้เลย!

“แต่ผมก็รอด! และหายขาดจากโรคร้าย แดมยังแข็งแรงกว่าเดิมเสียอีก” นี่คือการยืนยันจากปากของ**คุณวิศิษฐ์ อุดมเกษมทรัพย์** ที่บอกว่าเมื่อก่อนเขาไม่ได้เป็นคนที่มีรูปร่างแข็งแรงสมบูรณ์ มีสง่าราศี อย่างทุกวันนี้

คุณผู้อ่านลองมาติดตามดูซิว่า ก่อนหน้า

นี้เขาทนทุกข์ทรมานขนาดไหนกับอาการที่ป่วยมาราธอน นานถึง ๓๗ ปี

“ตั้งแต่ผมเกิดมา ร่างกายไม่แข็งแรง ตลอด ตัวผอม เหลือง มักเป็นลมบ่อยๆ พอโตขึ้นหน่อยก็มีโรคเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ต่อมาไทรอยด์โต อยู่ๆ หน้าอกข้างซ้ายก็โตขึ้นมา โรคนั้นหายไป โรคนี้มาแทน จนผมอายุได้ ๓๗ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ครั้งนี้ป่วยหนัก จากแค่ตัวผอมเหลือง ตอนนั้นต้องเริ่มบวม ตาก็เหลือง ใจหวิวๆ เป็นลมถี่ขึ้น ตอนแรกๆ ก็ไปหาหมอตามคลินิก แต่

อาการก็หนักขึ้นทุกวันจึงตัดสินใจไปตรวจที่โรงพยาบาล

พอตรวจเลือดเสร็จ คุณหมอบอกว่า **ไวรัสบิลด์** ผมตกใจมากเพราะตับอักเสบอย่างรุนแรง ถ้าอยากให้อาการดีขึ้น ผมต้องนอนนิ่งๆ รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ๓ - ๖ เดือนมันนานมาก ผมยังต้องช่วยครอบครัวทำมาหากิน ลูกๆ ผม ก็ยังเล็กอยู่ ผมจึงไม่ยอมนอนโรงพยาบาล คุณหมอจึงต้องใช้วิธี นัดไปเจาะเลือดและรับยาทุกๆ สัปดาห์แทน”

ชีวิตของมนุษย์ทุกคน ย่อมมีบุญและบาป คอยส่งผลให้ชีวิตดำเนินไปอยู่เสมอ ยามใดที่ผลบุญอ่อนกำลังลง แรงบาปก็ได้ช่องเข้ามาแสดงฤทธิ์ ทำให้ชีวิตเสวยผลกรรมในอดีต แต่คราใดที่ผลบุญในอดีตตามมาทัน และมีกำลังมาก แรงบาปก็ไม่สามารถส่งผลได้ คุณวิศิษฐ์นับว่า เป็นผู้ที่สั่งสมบุญในอดีตมาไม่น้อย เพราะเขามีกัลยาณมิตร คือ พี่ชายที่คอยชักชวนให้ไปสร้าง



ชีวิตใหม่ที่ได้มาสร้างบารมีอย่างเต็มที่

และปรารถนาดี ทุกครั้งที่มา เมื่อคุยถามถึงสุขภาพเสร็จแล้ว จะต้องจบด้วยการชวนเขาไป

ทำบุญที่วัดพระธรรมกาย เพราะพี่ชายคอยอธิบายให้ฟังว่า ยามใดที่ต้องประสบกับความไม่สบายกายไม่สบายใจนั้น คือ สัญญาณเตือนว่าขณะนี้ กำลังบุญในตัวได้ลดน้อยลง ควรจะรีบประกอบเหตุทางมาแห่งบุญเพิ่ม แต่เขาจะปฏิเสธอยู่เสมอ **“โอ๊ย..ผมไม่ไปหรอก สังฆารมณีนะ”** แรงจะกินยาแทบไม่มี จาก **นครปฐมไปปทุมธานี** ผมต้องเป็นลมกลางทางแน่นอน อีกอย่างวัดนี้รวยแล้ว ผมไม่ไปหรอก” แต่อย่างไรเขาก็ยังไม่ถึงกับปฏิเสธบุญเสียทีเดียว โดยได้ฝากปัจจัยให้พี่ชายไปร่วมบุญทุกครั้งที่ถูกชวน

ครั้งนี้หลังจากพี่ชายที่แสนดีกลับไปแล้วในคืนนั้น เขารู้สึกจิตใจไม่ค่อยสงบ ช่มตาหลับไม่ลง นอนกระสับกระส่ายไปมาจนตีก นึกไปถึงเมื่อครั้งเคยบวชทดแทนพระคุณให้คุณพ่อคุณแม่ ๑ พรรษา ที่วัดในจังหวัดสมุทรสาคร หลวงพี่ที่ท่านจำพรรษาอยู่ที่นั่น ท่านได้แนะวิธีทำภาวนาแบบ **สัมมาอะระหัง** เขาจำคาถาบทนี้ได้

“คืนนั้นผมนอนท่องคำภาวนา **สัมมาอะระหัง** จนหลับและฝันไป แต่เป็นฝันที่ชัดเจนมากเห็น **หลวงพ่อดอกบัว** ท่านมายืนที่หัวนอนผม รูปร่างท่านสูงใหญ่มาก สูงจนติดเพดานห้อง

จิ๋วท่านเลื่องอร่าม ผมเห็นท่านแล้วรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมา ผมจึงขอให้ท่านช่วยให้หายป่วย ขอพรกับท่านว่า **ขอให้ผมหายป่วยด้วย ผมไม่ได้กลัวตาย แต่ลูกของผม ๒ คน ยังเล็ก**

อยู่ ชีวิตที่เหลือผมจะได้สร้างบุญกุศลต่อ
พ่อแม่ผองหัวขึ้นมาท่านก็หายไปแล้ว ผมจึงลุก



คุณวิศิษฐ์แข็งแรง หายป่วย หลังจากที่ทรมาณมานานถึง ๓๗ ปี

และจะเป็นลม เวลาที่ทรมาณสุด..สุด เล็บมือ
เล็บเท้า จะขีดเขียนขึ้นมาทันที ไปพบหมอเพื่อ

รักษาจนคุ้นเคยกัน เมื่อตัดสินใจถามหมอว่า “จะหายเมื่อ
ไหร่” คุณหมอก็ให้คำตอบ
ด้วยความเห็นใจและบอก
ความจริงว่า “โรคนี้ป่วยแล้ว
ไม่มีทางหายได้ มีโอกาสที่จะ
เป็นโรคตับแข็งหรือมะเร็ง
มากกว่าคนปกติถึง ๙๐ %”
เมื่อรู้ว่าเวลาที่เหลือนั้นเริ่มนับ
ถอยหลังน้อยลงไปทุกทีแล้ว
จึงคิดว่าในขณะที่เรี่ยวแรง
ยังพอมีอยู่ ขอเลือกสิ่งที่ดีที่สุด
ให้กับตัวเอง เหมือนอย่างที่พี่
ชายเพียรมาพูดแนะนำให้ไป

ขึ้นนั่งพนมมือระลึกถึงพระคุณท่าน ที่ท่านมา
เป็นที่พึ่งในยามเจ็บป่วย”

พี่ชายยังคงแสดงความปรารถนาดีต่อ
เขาอย่างสม่ำเสมอ ครั้งหลังสุดนี้ พี่ชายได้มา
เยี่ยมอีก พร้อมกับมีเพื่อนของพี่มาด้วยอีก ๒ คน
ครั้งนี้จึงมีคนมาแสดงความปรารถนาดีถึง ๓ คน
คนโน้นก็บอกว่าดี คนนี้ก็ว่าดี จนกระทั่งเขายอม
รับความหวังดีของพี่ๆ ด้วยความเต็มใจ และ
ตอบตกลงจะไปทำบุญในอาทิตย์ต้นเดือน ที่วัด
พระธรรมกายที่จะถึงนี้แน่นอน

สาเหตุหนึ่งที่เขาดัดสันใจ ไปทำบุญในครั้ง
นี้ เพราะแต่ละครั้งที่ไปพบคุณหมอ อาการป่วย
ไม่ได้ดีขึ้นเลย เขาเริ่มเหนื่อย จะเกิดอาการช็อค

สร้างบุญบารมีด้วยตัวเอง

ยังพอมีเวลาเหลืออีกเกือบ ๒๐ กว่าวัน
ที่จะถึงอาทิตย์ต้นเดือน เขาจึงเตรียมตัวสำหรับ
งานนี้อย่างดี เพราะรู้ว่าจะต้องพบกับอะไรใน
การตั้งใจไปทำบุญในครั้งนี้

“พอพี่ชายพาผมไปที่จุดจอดรถ ใน
ระหว่างรอให้หมู่คณะมาพร้อมกัน คนที่รู้จักกับ
ผมต่างมาอนุโมทนาบุญกันใหญ่ ผมก็พลอยมีใจ
เบิกบานไปด้วย แต่พอออกเดินทางไป รถแล่น
ไปยังไม่ทันพ้นเขตจังหวัดนครปฐม ผมก็เริ่มมี
อาการพะอืดพะอม หน้าซีดขาวเป็นกระดาก
ใจสั่น ตาเริ่มพร่า ผมกำลังจะเป็นลม ไม่นะ...
ผมจะไม่ยอมแพ้ ผมจะต้องไปให้ถึงวัดพระ

ธรรมกายให้ได้ ผมจึงท่องลัมมะอะระหัง ลัมมะอะระหังไปตลอดทาง จนถึงวัด

พอไปถึงวัด บรรายากาศของการปฏิบัติธรรม ทำให้ผมลืมอาการเจ็บป่วยของร่างกาย ตลอดช่วงที่อยู่ในวัด แต่พอถึงเวลากลับบ้าน ผมก็ต้องทรมานอีก ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ทำให้ผมถึงขนาดต้องบอกกับตัวเองว่า ไม่ว่าใครหนำไหน มาชวน ผมไปวัด.. ผมจะไม่ไปด้วยอีกแล้ว

แต่ครั้นพี่ชายมาแจ้งข่าวบุญ ผมก็อดใจไม่ได้ที่จะทำตัวเป็นผู้มีบุญไปกับเขาอีก ระยะหลังนี้ หลังกลับมาจากวัดต้องนอนพักฟื้นถึง ๒-๓ สัปดาห์ ร่างกายถึงจะค่อยมีเรี่ยวแรงขึ้นมา ไปพบหมอ คุณหมอต้อว่าผม ถ้าผมดื้อไม่ยอมพักผ่อนตามหมอบอก ผมจะอยู่ได้ไม่นาน

เวลาถึงงานบุญใหญ่ ทอดผ้าป่า ถิ่น

เมื่อรู้ว่า เวลาที่เหลือนับเริ่มนับถอยหลังน้อยลงไปทุกทีแล้ว จึงคิดได้ว่าในขณะที่เรี่ยวแรงยังพอมืออยู่ ขอเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง..

มาขอบูชา ผมก็พยายามพาลังซารไปกับพี่ชายได้ทุกครั้ง เรียกว่า ผลบุญก็ทำ ผลกรรมก็รับ ไม่น่าเชื่อ ผมอยู่แบบทรมานๆ มาได้จนถึงปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ”

ในที่สุดบุญในตัวเขาก็มีมากพอที่จะได้มีโอกาสเข้าไปกราบคุณยาย วันนั้นกัลยาณมิตรหวาน น่วมปฐุม ได้ชวนเขาเดินไปกราบคุณ

ยาย ที่อาคารยามาบอกว่า “คุณยายท่านมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ไปขอพรท่าน จะได้หายป่วยเร็วๆ ” เขาตัดสินใจ ตกลงที่จะไปกราบท่าน ทั้งๆ ที่แดดก็ร้อน ระยะทางสำหรับคนป่วยขนาดนี้ก็นับว่าไกลทีเดียว

“พอไปถึงอาคารยามา มีสาธุชนกลุ่มใหญ่ ไปนั่งรอคุณยายอยู่แล้ว ผมจึงไปนั่งอยู่เกือบท้ายห้อง ขณะนั่งรอ ใจผมก็เริ่มสั่น ตาพร่าอีก ทุกคนในห้องต่างยิ้มแย้มเบิกบาน แต่ตัวผมกลับนั่งห่อเหี่ยว ผมกำลังจะเป็นลม นึกในใจ คุณยายช่วยผมด้วย อย่าให้ผมเป็นอะไรตอนนี้เลย”

“คุณยายมาแล้ว” เสียงใครบางคนพูดดังขึ้น ผมมองตามเสียง ท่านยกมือไหว้ทุกๆ คนมา แต่ไกล ท่านพูดว่า “ขอให้ได้บุญกันทุกๆ คนนะ ให้ได้บุญกันเยอะๆ นะ” เสียงสาธุดังขึ้นมา

พร้อมกัน เมื่อคุณยายนั่งบนเก้าอี้ ทุกคนกราบท่านเรียบร้อยแล้ว ท่านก็บอกให้มาใกล้ ๆ แต่ไม่เห็นมีใครเข้าไปใกล้ ผมจึงถือโอกาสขอทางเดิน

เข้าไปนั่งใกล้ๆ คุณยาย รอดูว่าคนอื่นเข้าไปกราบท่านอย่างไร

พอผ่านไป ๔-๕ คน ก็ถึงจังหวะที่เขาเข้าไป เมื่อเข้าไปใกล้แล้ว เขาจึงพูดเบาๆ ว่า “คุณยายครับ ผมไม่สบายมาก คุณยายช่วยเมตตาเป่าหัวให้ผมหน่อยครับ” คุณยายท่านกลับบอกว่า คุณเข้ามาใกล้ๆ ชี ตะกั่ว



เปิดบ้านชักชวนญาติมิตรให้อยู่ในบุญ

ว่าอะไรนะ ยายได้ยินไม่ชัด ผมจึงขยับเข้าไปใกล้ท่านอีก แล้วบอกท่านใหม่ คุณยาย...ผมไม่สบายมาก คุณยายช่วยเมตตาเป่าหัวผมหน่อยครับ พุดเสร็จผมก็ก้มกราบลงบนตักท่าน คุณยายท่านยกมือลูบหัวผมลงมาถึงด้านหลัง แล้วท่านก็พูดว่า หายแล้วนะไม่เป็นไรแล้ว...!!! ขณะนั้นผมรู้สึกว่ามีพลังอะไรที่ยิ่งใหญ่มาก แผ่ซ่านไปทั่วตัว มีทั้งกระแสน้ำเย็นและอุ่นๆ อธิบายไม่ถูก และเหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างหลุดออกไปจากตัวผม หัวทั้งข้างมีความรู้สึกโล่งโปร่งสบายมีกำลังเข้ามาแทนที่ ลืมไปเลยว่าก่อนหน้านี้กำลังจะเป็นลม ผมอยากจะอยู่ใกล้ท่านนานๆ แต่เพื่อมารยาท ผมจึงต้องถอยออกมา

เสียงคุณยายท่านบอกผมอีกว่า แล้วมาทำบุญกับยายนะ ขอให้ได้บุญเยอะๆ ผมรีบตอบรับโดยไม่มีข้อแม้เลยว่า...ครับ สาธุครับ..”

ในวันนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขา นั่งรถ

ในขณะเดินทาง ด้วยความสบายใจ ถึงบ้านด้วยความเบิกบาน จากวันนั้นเป็นต้นมา เขาก็หายขาดจากโรคไวรัสบิลด์ตัม และโรคอื่นๆ ที่คอยมารุมเร้าตลอดเวลา ๓๗ ปี ก็พลอยหายไปด้วย

“ร่างกายของผมสดชื่นขึ้น ฝืนมาอย่างประหลาด เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมนั่งรถกลับบ้านด้วยความสุข พอถึงบ้านก็ไม่ต้องนอนเป็นสัปดาห์ อย่างที่ผ่านมา รุ่งขึ้นก็สดชื่น ผมมั่นใจมาก พอหมดยาที่

เหลืออยู่ ผมไม่ไปพบหมอ เพื่อจะเสียดอีกเลย แต่ก่อนผมยกของหนักไม่ได้เลย พอยกหน้อยก็ จะพาลเป็นลม แต่เดี๋ยวนี้ผมกลับแข็งแรง ยกของหนักได้เหมือนคนปกติทั่วไป”

ตั้งแต่นั้นมาคุณวิศิษฐ์รู้ว่าชีวิตใหม่ที่ได้มา ก็เพราะบุญและบารมีของคุณยาย เขามีความพร้อมทั้งกำลังกายและกำลังใจที่รักบุญ รักการทำกุศล ตามอย่างที่คุณยายท่านสั่งสอน บุญแรกด้วยการตั้งกองผ้าป่าและถวายทองร่วมหล่อหลวงพ่อดาวกาน้ำทั้งครอบครัว

“ผมดีใจมากที่ได้ชีวิตใหม่ ได้มีคุณยาย และหลวงพ่อดาวกาน้ำเป็นผู้นำในการสร้างสันติสุขให้แก่ตนเองและคนรอบข้าง จากรับจ้างเย็บผ้าส่งโรงงาน เดี่ยวนี้มีร้านขายตุ๋นเพิ่มอีกหนึ่งร้าน ทุกสิ่งทุกอย่างก็ได้มาด้วยบุญทั้งนั้นครับ ถ้าผมไม่มีโอกาสไปพบได้กราบคุณยายท่านในวันนั้น ผมคงไม่มีวันนี้”..